

Öksüz Oğlan Çiçeği

– KARAMAN · 23 Kasım 2011

Evleri bir tepe başındaydı
Her yeri gören bir yerde...
bulutlara komşu, gökkuşuğına yakın...
henüz on beş ya da on altı yaşındaydı
deđildi farkında
sevdânın, aşkın...

Kırların hür çiçeklerine benzerdi
kırlarda gezer
"öksüz oğlan çiçeği" derler
babası öksüz olduđundan belki
kendine "öksüz oğlan çiçeği" derlerdi...
canımı öğütür... ruhumu ezerdi...

Keçi otlatırdı dağlarda
çiçekleri kışkandıran güzelliğiyle
çiçekler arasında...
masallar anlatır, türküler söylerdi
kelebeklere... arılara
büyüleyici sesiyle...

Dađ keçisi gibi kıvrak ve atılgandı
en yalçın tepelere bir çırpıda çıkar
inerdi bir çırpıda
nasıl yaptığı anlaşılmazdı...
bakamazdı gelsek göz göze
utangaç, çok sıkılgandı...

Belki de bilirdi için için yandığımı
gizli gizli tâkip ettiđimi,
kendine
karın güneşe sevdalandığı gibi sevdâlandığımı...
bilmiyormuş gibi davranmazdı...

Son göz göze gelişimiz

yağmurlu bir günün
yağmur bitimi sonrasıydı
sırılsıklamdı
darmadağındı kendi gibi saçları...
yapış yapıştı elbisesi
görünüyordu tâze peynir gibi beyaz teni...
kendisine baktığımı fark edince,
ilk defa, mest etmek istercesine beni
bakmıştı deli deli...

Şimşeklerin delicesine çaktığı
yine bir yağmurlu gündü
her tarafı sele veren bir yağmur...
merakla çıkıp evimizin önüne
beklemeye başlamıştım
yine sıırılsıklam... yine darmadağınık
gelecek diye...
ne kendisi geldi, ne keçileri
herkes seferber oldu bulmak için... ben de
bir iz, bulunmadı, bir gören...
öylesine dehşete kapılmıştım ki
"çıldırılmış bu" diyordu hâlimi gören.
neye, niçin çıldırıldığımı bilmeden...

Korkmaya başlamıştım
Başına bir şey geldi diye
koşuşturup duruyordum sağa sola
delirmişçesine...
bütün aramalara rağmen bulunamadı günlerce
bir korku, bir umutla yaşadım
sonra kara haber geldi
nazlı "öksüz oğlan çiçeği" m"
kapılıp gitmişti sele...

Cesedini bulmuşlardı....
pâzenden elbisesi parçalanmış
her tarafı yara bere.
o esrârengiz güzelliğiyle
vedâ edercesine sevdiklerine

ve imdat istercesine
yalvaran bakışları, donuk gözlerinde...

gözyaşları arasında
her mezara sâdece ölen konulurken
iki kişi koydular mezarına...
sâdece yürüyen bir iskeletti
benden kalan... geride

Görürüm hâlâ...
saçlarını savururken rüzgara
sekerken kayalardan
gülürken mâsum, uçarı...
yaralı bir kalptir bana mirası
seslendiğim ondandır uzaklara
içimde iyileşmez bir girdaptır sevdâsı
sebepsiz ağladığım ondandır
kapılarak efkâra
ondan tek hatıradır
içimdeki iyileşmez
hâlâ sızlayan ve hep içime kanayan yara...

Dîvâneye döndüğümü
o gün kendiyile birlikte öldüğümü...
kendini sevdiğimi... aslâ bilmedi...
"öksüz oğlan çiçeği"
mezarı üzerinde biten otlara söylüyorum şimdi
kendine söylemeye fırsat bulamadığım
ve hayaline ezberlettiğim gerçeği...

Kadir KARAMAN